

Beszámoló a Landini együttes erdélyi útjáról

2013. December 1--6.

A most következő visszaemlékezésben azoknak, akik nem voltak velünk, a teljesség igénye nélkül szeretnénk egy kis képet adni, milyen élményeket kaptunk Erdélytől.

Minden az erdélyi református egyház kezdeményezésével indult. A Sepsi-Szentgyörgyi Írisz-ház pályázatot indított 2012-ben értelmi sérült fogyatékosoknak festészből. A legjobb képek alkotóit kívánták díjazni egy nagy ünnepség keretében.

Egy Magyarországi szereplő lemondta. Ezt a hírt kaptuk október eleje körül egy körlevélben, mellyet a magyar református egyháznak küldtek, mi is innen értesültünk.

Valami furcsa tettere készség szállta meg szívünket. Ennek eredményeként a levél elolvasása után percekkel felvettük a kapcsolatot Magyarné Balogh Erzsébettel, a magyar református egyház misszió vezetőjével. Szemrebbenés nélkül biztosított minket, ha jelentkezünk, és elfogadnak bennünket, ő a közlekedésünket biztosítja. Rögtön megkezdődtek a telefonálgatások, e-mailek. Eljutottunk Makkai Péter lelkész úrhoz, aki e rendezvény fő szervezője. Anyagokat küldtünk neki, és kb 3 héten belül jóvá hagyták jelentkezésünket. Napokon belül a dátum is megérkezett: december 1 és 7 között. Akkor már műsor képlet is élt a fejünkben, körvonalazódott a közel 1 óra időtartamú repertoár.

Lázasan készültünk, s mire a várva várt nap elérkezett, már minden készen állt. Az autó, és kedves sofőrünk.

December 1-én reggel a Paliéktól indultunk. Irány a próba helyünk, és felszedtük az előzőleg összekészített hangszereket.

10 óra körül már úton voltunk minden csomaggal, kíséronkel Zsuzsával, mi öten, és Boszival Bandi hűséges világutazó kutyusával.

Sofőrünk Laci szédületes biztonsággal viharzott velünk uticélunk felé, ami ekkor még oly távolinak tűnt.

Fél 1 körül értük el a határt. Valahogy hirtelen oly erős lett a szorongás szívünkben. Azon reménykedtünk, mihamarább engedjenek tovább minket. A Magyar határon ránk se néztek költői túlzással élve. A Román oldalon sem volt nagyobb figyelem, épp csak az igazolványunkat kellett lobogtatni.

Alig 10 perc múlva már Erdély útjain száguldottunk tova.

Fél 6 körül volt, mikor elértük Szászrégen peremét. Fél órán belül az utcát, ahol segítők vártak minket. 7 óra után volt, mire szállásunkra megérkeztünk in már a helyi kísérettel.

A fogadtatás rendkívül nagyszerű volt. Méltán mondhatjuk, hogy mindenből a legmagasabb színvonalat kaptuk. Mint szállásból, emberségből egyaránt.

Finom vacsorára vártak minket a szálloda éttermében.

Ezután már csak egy rövid, de kiadós alvás volt hátra.

Reggel hétkor már keltünk, hamar készülődés, reggeli. Már az este adandó koncertünk lázában égtünk, de addig sok izgalmas dolog volt hátra.

Az első program a Hora hangszergyár volt. A minta boltban jól eltöltöttük az időt. Mindenki jutott hangszerhez, aki akart, és talált kedvére valót.

A hangulatos bolt után mentünk egy családi házba. Itt különleges bepillantást nyerhettünk, miként is készülnek a hegedűk, csellók, nagybőgők. Ennél jobban nem is kerülhettünk volna közelebb. Kezdtük a nyers fa lapoktól, hangoló kulcsokon át, a megfaragott elülső, hátsó lapokon át oldalain keresztül apró díszekig, végül pedig eljutottunk a kész hangszer alakjához. Mindezt saját megtapasztalásból tehettük, mert mindent megnézhattunk, kézbe vehettünk. Aki akart,

próbálkozhatott a hegedű megszólaltatásával.

A koncert 5 órákor kezdődött a Szászrégeni református templomban. Elég későn értünk oda, a hangolásra kevés idő jutott, de elkészültünk. Itt jótékonyági kiállítást, és vásárt rendeztek felajánlott művekből, melyet képző művészek ajánlottak fel erre a célra. Egész sokan voltunk. A közönség hálás volt, lelkesen figyeltek minket. A koncert végén hatalmas tapsot kaptunk. Mielőtt elmentünk volna, finom karácsonyi teával kínáltak minket. Igen erős fahéj illata volt, és citrommal ízesítették.

Este igyekeztünk a szállásra, mert kedden várt minket a hosszú út sepsi-Szentgyörgyre.

Reggel 10 körül indultunk. Mielőtt odamentünk volna, megálltunk Parajdon a sóbányába. Alig egy órát voltunk benne, de mennyei élmény volt. Valóban sóból volt minden, csak a lépcsők voltak fából. Annyira könnyű volt a lélegzet vétel, és lágy a levegő. Egy kis zenélést is lerendeztünk, és jó hangulatban eltöltöttük az egy órát.

Este 6 körül érkeztünk meg Sepsi-Szentgyörgyre. Az Írisz-házat is gyorsan megtaláltuk. Itt is helyi segítők vártak minket, és mentünk vacsorázni. Finom ételeket kaptunk itt is, és jó társaságra találtunk. Itt megtudtuk, hogy szerdán Brassóban lesz egy koncertünk a Reménység házában. A hosszúra nyúlt vacsora után kísérelőnkkel mentünk a Sepsi-Kőröspataki szállás helyünkre.

A fogadtatás itt sem volt másképpen. Igyekeztek megadni mindent, ami ott az ő lehetőségeik szerint lehetséges volt.

Szerdán reggeli után ismét mentünk város nézésre. Ingyen mehettünk a Székely múzeumba, ahol töménytelen mennyiségű régiséget nézhettünk meg. Középkorból származó ágyak, ládák, szekrények, mezőgazdasági eszközök.

Egy zongora, amin 1927-ben Bartók Béla is játszott. Ezt kipróbálni is lehetett, aminek lehetőségét Pali rögtön ki is használta.

Egy kiadós ebéd után indultnk Brassóba. Amint odaértünk, szerencsére volt lehetőségünk átöltözni. Bőségesen volt időnk. Végül fél 6 körül megkezdhattuk az előadást. Itt volt a legkevesebb közönség, de a hála, és figyelem itt sem maradt el. Laktató vacsorával köszönték meg játékunkat. Adományba megkaptuk az ezidő alatt összegyűjtött 50 lejt, ami 3500 ft-nak felelt meg. Meghatódottságunkban meg se tudtuk igazán köszönni.

Némi kis tévejgés után megtaláltuk szállás helyünket. Volt már 10 óra is, mire odaértünk. De felkértek minket, legyünk ott egy kis búcsú esten, minthogy egy csoport péntekre virradó éjjel elmegy. Tekerővel, gitárral, furulyákkal, dobbal minden féle könnyű zenét játszottunk. Éjjel fél 1-ig mulatoztunk. Reggel már megint izgalom fűtött minket a közelgő kastélybeli koncert miatt.

Délelőtt templom látogatásra mentünk a régi református vártemplomba, egy katolikus templom harangját is felvettük, egy ortodox templom emlékező helységében is megálltunk.

Ebédre egy pidzériába vártak minket, ahol hatalmas pidzákat kaptunk, jó 40 cm is megvolt. Miután degeszre ettük magunkat, indultunk vissza, hogy felkészüljünk a szereplésre.

Gyors öltözés, pakolás, indultunk az Árkosi Szentkereszti kastélyba.

Nem sokkal 5 óra előtt értünk oda. Még szerencse, hogy kiderült, időcsúszás történt, tehát fél 6-ig biztosan van időnk. Addigra el is készültünk. Itt volt csak igazán hatalmas közönség. Minden csoport ott volt. Voltak köztük olaszok, németek, lengyelek. Sok értelmi sérült is, akik szintén nagy lelkesedéssel fogadtak minket. Sokan még táncoltak is koncert közben.

Koncert után a képeknek helyt adó teremben vacsorával vártak minket. Jól elbeszélgettünk, ettünk, ittunk, mulattunk.

Végül 6-án készültünk a haza útra. Jó hosszú volt, mert amit két részben tettünk meg odafelé, azt egyben vissza. Bő 12 órán belül

megérkeztünk Budapestre.

Köszönet illet minden közreműködőt, akik segítettek minket, hogy részünk legyen ebben a nagyszerű élményben.

Köszönjük a Diakónia alapítvány hathatós közreműködését, a Sepsi-Szentgyörgyi Írisz-ház támogatását, a Magyar református egyház segítségét.

Stolmár Barbara
2013. December 9.